

یکی مثل ما

ضمیمه نوجوان

شماره ۶۹ # ۱۸ شهریور ۱۴۰۰

نوجوان
بازار

عطیه ضرابی

گفت‌وگو با آریا اکبری، نوجوانی که صدایش را به هم نسلی هایش رساند

من آریام، یه دهه هشتادی

دوست داشتیم خودش، خودش را برپایمان تعریف کند اما سکوت کرد؛ البته من به او حق می‌دهم. بالاخره این روزها خدا را شکر افراد زیادی تعریف‌های من درآوردی خودشان را دارند و در مورد دهه هشتادی‌هایی مثل آریا ارائه می‌دهند. فقط احساس می‌کنم ته‌ته نوجوان‌هایی که دیده‌اند توی پارک لاله، خیابان‌های آجودانیه (شمال تهران) یا وسط هیات و توی گروه جهادی بوده‌است؛ همین اندازه خاص و غیرقابل تعمیم ولی آریا را خود شما بهتر می‌شناسید. اصلاً توی شعرش خودش را معرفی کرده: من آریام؛ یه دهه هشتادی!

صدای نسل نو

داشتن تربیون برای هر آدمی در هر قشری از جامعه مهم است و فرقی نمی‌کند کوچک باشی یا بزرگ، معلم باشی یا کارگر، زن باشی یا مرد. فقط دوست داری فضایی وجود داشته باشد که بتوانی حرف دلت را بزنی و اگر گلابی‌ای از کسی داری بگویی و خلاصه صدایت به گوش دیگران برسد. مثلاً ما وقتی نوجوانه را راه انداختیم همه حسنش این بود که یک تربیون شد برای رساندن صدای نسل نو به جامعه؛ کاری که نیت اصلی آریا هم برای خواندن این آهنگ شد. چون او فهمیده بود که هم‌نسلی هایش نیاز دارند این حرف‌هایشان به گوش مردم و به خصوص بزرگ‌ترها برسد.

حرف دل

اگر اغراق نکنیم، ترانه آریا لااقل جزو نمادهای امروز نسل جدید و دهه هشتادی‌ها شده است. موزیک ویدئوی ساده‌ای که سه نوجوان را نشان می‌دهد با کلی حرف‌های واقعی و باورکردنی، خودش علت اینکه این آهنگ خیلی دیده و شنیده شد را این می‌داند که حرف دل خیلی از دهه هشتادی‌ها بوده و او هم با جان و دل آن را خوانده. یک جورهایی معتقد است چون با زبان هم‌نسلی هایش حرف زده، هم سن و سال هایش هم حرف‌هایش را خوب درک کرده‌اند.

تو هنوز بچه‌ای!

گودزیلا انگار خوشگل‌ترین حرفی است که می‌شود به دهه هشتادی‌ها گفت. اصلاً خودمان هم با این یکی کنار آمده‌ایم؛ گرچه آریا می‌گوید ما دهه هشتادیا گودزیلا نیستیم به خدا؛ غصه اصلی‌اش حرف‌های تلخی است که بعضاً بعد از انتشار این کار شنید. می‌گوید مخصوصاً دهه شصتی‌ها و دهه هفتادی‌ها خیلی دلش را شکسته‌اند. بله خب فضای مجازی است و همه به خودمان اجازه می‌دهیم همدیگر را قضاوت کنیم و هر چه می‌خواهد دل تنگ‌مان بگوییم. آریا می‌گوید البته سنگین‌ترین حرف برایش این است که بگویند بچه بشین سر جات! تو هنوز بچه‌ای چیزی حایلت نیست.

نسخه یکسان نیست

شناختن سلیقه نوجوان‌ها کار سختی است. اصلاً مگر ما جزو همان‌هایی هستیم که دوست دارند یک نسخه بپيچند برای همه نوجوان‌ها؟ نخیر، قطعاً نوجوان‌ها سلیق‌های مختلفی دارند. چه در مورد پوشش و خوراک‌شان چه در مورد موسیقی و فیلم و... اما نظر آریا در مورد اینکه نوجوان‌های امروزی بیشتر چه موسیقی‌ای گوش می‌دهند، جالب است. او می‌گوید: «به نظر من برای بچه‌ها محتوای اثر و این که حرف دل آنها هم باشد و با آن ارتباط برقرار کنند مهم است. اولویت این است که بدانند در ذهن نوجوان‌ها چه می‌گذرد، وگرنه لازم نیست خیلی عجیب و غریب حرف بزنند.»

مرا ببین

کدام نوجوان است که دنبال دیده شدن نباشد؟ بالاخره آریا هم دوست دارد کارش دیده شود، کنسرت بگذارد، معروف شود و طرفدارانی پیدا کند؛ البته برخی فکر می‌کنند این روحیه نوجوان‌ها را باید آنقدر جدی گرفت که از هر طریقی برای دیده شدن آنها تلاش کرد؛ حتی به غلط! این حرف خود آریاست و می‌گوید این دیده شدن تبدیل شده به یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های هم‌نسلی هایش. او البته می‌خواهد با خواننده شدن این مسیر را طی کند و می‌گوید برای تبدیل شدن به یک خواننده خوب بیشتر از هر چیزی به یک انگیزه قوی نیاز دارد.

آینده

اما نگرانی اصلی آریا این است که جوری او و سایر نوجوان‌ها را درک کنیم که آینده خوبی داشته باشند. راست می‌گوید. ما دهه هشتادی‌ها گاهی فکر می‌کنیم ته‌ته اتفاقات خوب برای دهه شصتی‌هاست یا با اغماض، دهه هفتادی‌ها، نکند ما آینده‌ای در این کشور نداشته باشیم؟! شاید بگویید فرصت که فراهم است ولی من می‌گویم موانع هم زیادند. مثلاً برخی انتقادات تندی که به کلیپ دهه هشتادیا شد و خب دل آریا را هم رنجاند.

برهوت

آریا در نماآهنگ دهه هشتادی‌ها که پرونده این شماره از نشریه را به خودش اختصاص داده به عنوان بازیگر نقش ایفا کرده است. او می‌گوید کلیپ دهه هشتادی‌ها کمک می‌کند ما بهتر و بیشتر دیده شویم. او معتقد است بزرگ‌ترها، از خانواده و جامعه گرفته تا مسوولان شناخت خوبی نسبت به نوجوان‌ها ندارند. برای همین است که نه موسیقی و نه فیلم و شاید حتی کتاب خوب برای این قشر، خیلی تولید نمی‌شود.

کلیپ دهه هشتادیا

آریا معتقد است نماآهنگ دهه هشتادی‌ها لااقل تلاشش را کرده برای نزدیک شدن به سلیقه نوجوان‌ها. او می‌گوید: «با این که محوریت کار درباره امام حسین (ع) است و مذهبیه اما به نظرم مهم‌ترین ویژگی نماآهنگ دهه هشتادی‌ها این بود که در شعر و موسیقی از لفظ‌های پرکاربرد و روزمره بچه‌های دهه هشتادی مانند اینستاگرام و پروفایل و... استفاده شده است.»

